

Сергій Пантюк

ШВИДШЕ НЕ БУВАЄ

Повість-майже-казка

Ілюстрації *Марії Іванової*

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

— Авжеж, помруть. Але не раніше, ніж їм відміряла природа. Їх ніхто тепер не впіймає і не засолить. Біля Пущі-Водиці є потаємне озеро, якого не бачать звичайні люди. Через незначний вигин простору ця водойма зв'язана із Дніпром, а отже — з морем та океаном. І от невдовзі я всіх оцих особин віднесу туди й відпущу на волю. Тому раджу вам не сумувати, моя нова приятелько!

Ельвіра несамохіть засміялася, а люстерко спалахнуло яскраво-зеленим відблиском.

— О, тепер, дівчинко, я вас зафіксував. Якщо буде потрібна допомога, просто покличте мене, і я за мить з'явлюся поряд.

— Як покликати? Гукати у простір?

— Подумки. Або пошепки. Наприклад, отак: «Крутончику, проблема!» Або: «Крутончику, допоможи!» Дзеркало спалахне червоним, і я примчу, куди треба.

— Тобто всі мої думки тепер будуть прив'язаними ще й до цього дзеркальця? — нахмурилася Ельвіра. — І ви... ти... ви також будете їх зчитувати?

— Тепер уже можна на «ти», — усміхнувся Крутончик.

— Нічого він не буде зчитувати, — знову встрянув у розмову Коцюрубка. — В кожному такому люстерку передбачено блокування мисленневого потоку клієнта. Знаєш чому? Бо у ваших мізках іноді таке ворухиться, що і надтривке скло

хвиля різних емоцій — від несприйняття образу і до радості, що бодай у такому вияві вона споглядатиме хлопця, який їй дуже подобається ще з третього класу — тобто від дня, коли його перевели з іншої школи.

— Ти бачив його насправді? Олега? — тихо запитала.

— Так, сьогодні зранку скопіював, — підморгнув чарівник. — Я ж багатьох твоїх однокласників знаю. Іноді бував на твоїх уроках.

— А й справді, навіть я запитую? Ти ж досліджував мене, як клітину цибулі під мікроскопом, — невдоволено буркнула дівчинка. — А коли я усамітнювалася в найменшій кімнатці, ти теж туди зазірав, щоб, бува, яку мою важливу думку не прогавити?

— Та що з тобою? Як ти можеш таке говорити про одного з найбільш адекватних чарівників нашого світу? — чи то жартома, чи всерйоз запитав Коцюрубка. — Ми зараз маємо працювати над вирішенням надважливого питання, а в тебе такий дивний настрій. Зосередься, будь ласка!

Ельвіра зауважила, що голос, яким тепер розмовляє чарівник, теж дуже схожий на Олегів. Отака повна голограма! Вона зобразила винувато-доброзичливу гримаску, що мало означати: «Я більше не буду!»

Друзі увійшли до кав'ярні й зупинилися на порозі, шукаючи очима вільні місця. Повсюди

сиділи веселі люди, переважно родинами, діти щебетали і дзвеніли сміхом, а дорослі лише поважно кивали або ледь чутно перемовлялись. Незайнятим виявився лише столик біля самого входу — трохи ліворуч.

Ельвірі не дуже подобалося, коли її пригощали, тому вона попрохала лише улюблений узвар із сухофруктів і невеликий еклер. Натомість Коцюрубка замовив цілу тацю різних смачиків — так наче тиждень не їв.

— Хороший чарівник не має бути голодним! — зблиснув очима він. — І ти не соромся, ще щось замовляй. Та мені такий еклер на один зуб, навіть на справжній, не голограмний. Що вже про тебе казати?

«А чому б ні? — раптом подумала Ельвіра. — Візьму-но я ще собі один із фруктових салатиків або ягідний десерт...»

Вона розгорнула карту страв і щойно почала переглядати, як просто над нею пролунав зойк. Вона підвела очі й оторопіла: біля столика, з боку дверей, стояв блідий, наче місяць, її однокласник Олег. Бічним зором вона встигла помітити, як за мить став незримим Коцюрубка, але той момент, що справжній хлопець встиг побачити свою голограму й добряче злякатися, залишився поза сумнівом.

Олег спрямував палець на Коцюрубчин стілець і тремким голосом проказав:

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

— Щойно там си-сидів ще один я...

— Для початку: добрий день! Чи тебе не вчили вітатися? — Ельвіра, яку почав розпирати сміх, нарешті відчула себе цілком природно. — Нікого там не сиділо. Можеш ти сісти, якщо є бажання.

— Та ні, сидів, я ба-бачив. — Олег продовжував стояти, мов до підлоги приклеєний.

— «Бабачив» він! І багато набабачив? — передражнила хлопця Ельвіра. — Це в тебе, мабуть, галюцинації почалися. Сидиш ночами над своїм комп'ютером, от і перевтомився. Добре, що тобі там який-небудь динозавр не привидівся або гномик...

— Можливо, так і є. — Олег пригладив своє каштанове, трохи хвилясте волосся, на його щоках з'явився легкий рум'янець.

— Сідати будеш? — дівчинка трішки відсунула стілець, щоб за вагою зрозуміти, чи там іще чарівник. — Скоро замовлення принесуть.

— Ні, не буду, дякую. — Олег почав переминачитися з ноги на ногу. — Це так добре, що я тебе тут зустрів. Я... оце... як то воно... хочу сказати...

— То кажи, якщо хочеш.

Олег глибоко вдихнув повітря і випалив:

— Ти пробач мене, Ельвіро, що я тоді так погано вчинив. Я був дебілом. Та й дівчата мене накрутили, сама знаєш які. Я більше так не буду. Чесно. Ти мені справді подобаєшся. Дуже.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

усміхнувся. — Якби умів плавати... Це жарт такий є, тренерський. Тому просто допоможу тобі вистрибнути на суше. Тримай мою клешню! А ви, дівчата, вилазьте самі й ідіть переживати гіркоту своєї поразки! — блиснув очима до всіх.

— Вона таки тренувалася! Сама, уявляєте? — звернувся тренер до пана Валеріана, кивнувши пальцем на Ельвіру. — Але це щось неймовірне! Перший заплив, а результат — одразу на рівні першого дорослого розряду. Тридцять з половиною секунд із затримкою на старті! Техніка майже відсутня, але яка швидкість, яка енергія! Це в моєму житті вперше, що я не розгледів такого таланту. Певне, починаю старіти.

— Тобто ця дівчинка не з вашої секції? — здивовано запитав пан Валеріан. — І цього результату вона досягла самостійними тренуваннями?

— Саме так. Але тепер ми виправимо ситуацію. Іди, Ельвіро, відпочивай. Ти молодець. Так, дівчата, старша група, на старт! — останні слова тренер відкарбував, як завжди, — аж повітря задзвеніло.

— А можна я ще зі старшими пропливу? — раптом запитала дівчинка. — Я зовсім не втомилася. Навпаки, відчуваю таке піднесення...

Богдан Васильович запитально глянув на пана Валеріана. Той махнув рукою, мовляв, а чому б ні, нехай спробує. Ельвіра цього разу стартувала одночасно зі всіма і знову показала

вплив на нашого директора — бо коли вони з Інною, Колобком і Алексом хотіли тебе провчити, Віктор Олександрович особисто стежив за ними від самої школи і до «твоєї» галявини. І ще багато схожих нісенітниць насплітала, але з якогось моменту я ту тріскотню почав пропускати повз вуха, а тому й не запам'ятав. Розмову тоді я припинив не дуже ввічливо, висловивши відверту недовіру і роздратування.

За кілька днів мені телефонував наш Сашко Прусик і, попри інше, сповістив, що і йому Ангеліна те саме розповідала, й іншим нашим однокласникам теж. Сашко довго реготав у слухавку, а насамкінець висловив припущення, що в дівчини не все гаразд із головою. Він сказав, що так тепер вважає більшість нашого класу — ну, крім тих, хто постійно крутиться біля Ангеліни. Але мені здається, що це не хвороба, а лише результат захоплення примітивними фентезі-серіалами, що наклався на бажання хоч якось залишатися в центрі уваги після твого недосяжного тріумфу. Отже, ти, Ельвіро, можеш бути спокійною — ніхто, крім тебе, мені не подобається.

От і всі новини. Сподіваюся, що ти приїдеш хоч на кілька днів додому і ми не тільки поблукаємо нашим лісом, а й гарно посидимо в «Київських ласощах». А наразі — до побачення! Пиши, не забувай. Бажаю нових перемог і рекордів. Твій Олег.

РОЗДІЛ V, У ЯКОМУ ДІВЧИНКА ПОТРАПЛЯЄ У СКЛАДНІ ТА НЕБЕЗПЕЧНІ СИТУАЦІЇ

Ельвіра повернулася із ранкового тренування і збиралася на обід. Вона снувала кімнатою, перекладала з місця на місце футболки, вибираючи найлегшу: у їдальні погано працював кондиціонер.

Задзеленчав телефон, уже новий, але не дуже «накручений»: хіба ж вона могла собі дозволити купити дорогу річ, якщо кожна копійку відкладає на лікування матері? Натиснула зелений кружечок — і почула низький голос дяді Льови, адміністратора їхнього клубу:

— Добрий день, Ельвіро. Чим займаєшся-переймаєшся?

— Хочу іти до їдальні, — беземоційно відповіла дівчинка й одразу ж почала розшукувати свою самописку із сюрпризом: а раптом зараз знову доведеться щось підписувати.

— От як добре я час підгадав! — захихотів голос дяді Льови. — А в мене є розмова до тебе.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

планували одружитися, але наприкінці квітня він загинув у бою. Тепер Вероніка живе у своїх батьків у Кам'янці-Подільському, маленьку дочечку бавить...»

Того вечора Ельвіра довго плакала. А коли заснула, їй приснився високий хлопець у військовому однострої, який тримав у руці не зброю, а маленьке іграшкове брязкальце. Уранці дівчинка зрозуміла, що то і був Андрій, коханий Вероніки, якого вона ніколи не зустрічала в реальному житті...

Ельвірі це згадалося саме тоді, коли вона впевнено ішла до своєї третьої доріжки на фінальний заплив. Стала на стартовий місток, попружинила ногами. Порівняла окуляри — ті самі, подаровані Коцюрубкою. І ось він — ключовий сигнал! Ще летячи в повітрі, дівчинка зрозуміла, як діятиме далі. А коли після озвучення свого результату, який коментатори одразу ж назвали «рекордом століття», після тривалих овацій вболівальників та численних спалахів камер вона стояла на найвищій сходинці п'єдесталу, то вже чітко уявляла кожен свій наступний крок.

* * *

Пресцентр олімпійського містечка був схожий на мурашник. Оператори снували один поза одного, намагаючись максимально зручно

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>